

עין משפט
גזירה

י :

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

מסורת הש"ס

בבא א"ר מ"י פ"ד הל"א
שקלים הלכה י'
בבא א"ר מ"י פ"ד הל"א

רבינו חננאל

מלמד חטאת הכפורים.
ואתקט והיון לפנינו:
שתני' ר"י שמעון בן
יהודה אומר משפט
שערי' ר"ח מנפרין על
טהור שאכל הטמא
מוסר עליהם של רגלים
שנכפרו על טהור שאכל
הטמא ועל שאין בה
יריעה לא בתחלה ולא
בסוף. מוסר עליהן של
יהו"כ שנספר על טהור
וכו'. ונפרא ר"ח אומר
הוא. ואקשוני' א' הכי
דרגלים נמי נכפר אריוס
(כפורים) דכרי כתיב
אחת בשעיר הנעשה
בסמים כתיב. ויפרקין
אלא לעולם אחת משפט
ליה ושניי הוה. דמסר
קרא: על קנותיו אחת
בשנה בקנות המוסר
הפנימי ונכפר כפרה
אחת. אבל בקנות מוסר
החיצוני נכפר אפילו שני
כפרות: יחיד ובה ואסור
אמר: עולא אמר ר' יוחנן
המירין שלא הוצרכו
לנבדו נפדין תמימין:
אמר ליה רב תמא מאן
צריך ליה ולר' יוחנן רב.
וכי קרשה שבהן לויין
הלכה: אמר ליה רבה
והרי קטורת שנשתייהה
מן השנה עשרה שנינו
בשקלים פ"ד שמתללין
אותה על פנות האומנין.
פי' אומנין שבנו ביתם
או עשו מלאכה בקדש
ובאין לישול שבהן
נותנין לחן בשכרן מותר
החרימה ומחללין אותה
בשכרן כו'. אמאי מתללין
אותה נימא קדושת
שבתן להיכן הלכה אלא
שמי כל כי האי
גוונא לא אמרינן קדושה
שבתן להיכן הלכה.
ופריק שאני קטורת

ארתה לא משמע י"ה. וא"ת א"כ מנן למכפר אלן זה ואין
נה דלמא לא מכפר אלן אדר"ח גרדא דהיינו טהור
שאכל את הטמא ולא טמא שאכל את הקודש דשלמא לר"ש כיון
דדריש אותה על כרחך מינעי ליה לאוקומה כפרה דרגלים אלן
זה ואין זה דקתמי לעיל ולר"מ נמי
אע"ג דלא דריש אותה אחי שפיר
דהא דריש טמא שאין מכיר בו אלא
ה' וגם אית ליה ג"ש דעון עון מנין
וינפינן כולוה מר"ת אבל לר"ש בן
יהודה דלא דריש אותה ולא דריש
נמי טמא שאין מכיר בו אלא ה' דהא
קמל דרשא חדש לא מכפרת אלא
על עטור שאכל את הטמא קשה
וי"ל דלענין זה ודאי דריש אותה כיון
דלרגלים אלן להם כפרה אחרת אלא
וזאת אבל נשים לרגלים כפרה אחרת
דהיינו אלן זה אלא כה מוכפר נמי
אדרשא חדש ולא פשיטא ליה דרשה
דאותה דסנינא ליה דלון סכרא
למעט שלא ישא אחר אותו עון אלא
בשנינו נשא אלא עון זה והשתא
אחי שפיר הא דפרין לעיל אלא
דרגלים אמאי לא מכפר אדר"ח פי'
אמאי לא מכפר נמי אדר"ח ולא
קרא: על קנותיו אחת
בשנה בקנות המוסר
הפנימי ונכפר כפרה
אחת. אבל בקנות מוסר
החיצוני נכפר אפילו שני
כפרות: יחיד ובה ואסור
אמר: עולא אמר ר' יוחנן
המירין שלא הוצרכו
לנבדו נפדין תמימין:
אמר ליה רב תמא מאן
צריך ליה ולר' יוחנן רב.
וכי קרשה שבהן לויין
הלכה: אמר ליה רבה
והרי קטורת שנשתייהה
מן השנה עשרה שנינו
בשקלים פ"ד שמתללין
אותה על פנות האומנין.
פי' אומנין שבנו ביתם
או עשו מלאכה בקדש
ובאין לישול שבהן
נותנין לחן בשכרן מותר
החרימה ומחללין אותה
בשכרן כו'. אמאי מתללין
אותה נימא קדושת
שבתן להיכן הלכה אלא
שמי כל כי האי
גוונא לא אמרינן קדושה
שבתן להיכן הלכה.
ופריק שאני קטורת

ומטאת יום הכפורים היינו פר כהן גדול ושעיר וכיון דבשעיר הפנימי
כמיב וחיוני איתקש לפנימי דרשינן נמי אחיון שאין אחר מכפר
כפרתו אבל אחת דרישיה דקרא דלר"ש כמיב אלא במוחם כמיב
אחרים לא מירדים אחיון דהא לא מירדים אחרים
חמאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי
שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא
דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר
קרא י' עון עון אחד הוא נושא ואינו נושא
שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי
חדשים דאמר קרא י' ארתה אותה הוא נושא
עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע
ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אריוס הכפורים
דאמר קרא א' אחת בשנה כו' כפרה זו לא תהא
אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי
לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת
מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא
משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר
הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי
נכפרו אריוס הכפורים דכי כתיב אחת
בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת
משמע ליה ושאי הכא דאמר קרא ו' וכפר
אחרן על קנותיו אחת בשנה קנותיו
דמוחם הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו
מכפר שתי כפרות הא דחיון אפילו שתי
כפרות א' אמר עולא אמר רבי יוחנן "תמידין
שלא הוצרכו לצבור נפדין תמימין יחייב
רבה וקאמר ליה להא שמעתא א"ל ר' רב
חסרא מאן ציית לך ולר' יוחנן רבך וכי
קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה
את לא תסברא דלא אמרינן קדושה
שבהן להיכן הלכה והתנן ב' מותר
הקטורת מה היו עושיין בה מפרשיין על
(ה) במגנה שבה האומנין ומחללין אותה על
מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין
בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה
חרשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן
הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת
דקדושת

קטורת משלשת מניס יתיריס שמפטוין בכל שנה למולא חפניס
ביו"כ וז' אפשר שיכנסו כולם בחפניו דתנינא בכרימות (דף יז)
אחת לששים שנה וז' לשנים שנה וז' לשנים שנה וז' לשנים שנה וז' לשנים שנה
שכר האומנין. מתרומת הלשכה שזכר אומני בית אבטינס
מפטמי הקטורת דאמר במסכת יומא (דף נה) שהיו נוטלין בכל
שנה שנים עשרה מניס: ומחללין אותה על שכר מעוט האומנין.
מוכין המעוט לאומנין על ידי אחד מן הגזרים והרי הן חולין
ואחר כך יחללו הקטורת עליהם ונותנין אותה לאומנין והרי היא
חול וחריס ולוקחיס אותה מתרומה חדשה והכי נניע מילתא
טפי ולא למכרה ולחזור ולקנותה דיילא מילתא: **נימא קדושה**
שבהן להיכן הלכה. דס"ד שהמכתשת כלי שרת הוא וכוין דקדשה לה
בכלי היא לה קדושת הגוף ואילו מידי דימדי שקדש בכלי אלן לו פדיון:
דקדושת

קטורת משלשת מניס יתיריס שמפטוין בכל שנה למולא חפניס
ביו"כ וז' אפשר שיכנסו כולם בחפניו דתנינא בכרימות (דף יז)
אחת לששים שנה וז' לשנים שנה וז' לשנים שנה וז' לשנים שנה
שכר האומנין. מתרומת הלשכה שזכר אומני בית אבטינס
מפטמי הקטורת דאמר במסכת יומא (דף נה) שהיו נוטלין בכל
שנה שנים עשרה מניס: ומחללין אותה על שכר מעוט האומנין.
מוכין המעוט לאומנין על ידי אחד מן הגזרים והרי הן חולין
ואחר כך יחללו הקטורת עליהם ונותנין אותה לאומנין והרי היא
חול וחריס ולוקחיס אותה מתרומה חדשה והכי נניע מילתא
טפי ולא למכרה ולחזור ולקנותה דיילא מילתא: **נימא קדושה**
שבהן להיכן הלכה. דס"ד שהמכתשת כלי שרת הוא וכוין דקדשה לה
בכלי היא לה קדושת הגוף ואילו מידי דימדי שקדש בכלי אלן לו פדיון:
דקדושת

(ב) לעיל ח: (ג) וז' אפשר:
(ד) כרימות: (ה) שקלים פ"ד
מ"ה ע"ש מפניה ד: (ו)
(ז) ומכרימ חט: (ח) ויקרא
מ: (ט) דף י"א: (י) וז' אפשר
דלומת אחת לששים או
(ששנים שנה: ט) ש"ך לרף
י"ה

תורה אור השלם
1. מודע לא אכלתם את
החטאת בסקות הקודש
כי קדש קדשים הוא
ואחיה נתן לכם לשאת
את עון העדרה לכפר
עליהם לפני ה'.

הגרות הב"ח
(א) נמי מפרשינן שכר
האומנין כלי-יחי מניס
מחק: (ב) ר"ש ד"ה וז' אפשר
לא וז' הכא דחיללו
לנוכח: (ג) תוס' ד"ה
מוכר וז' הו' משפטין
ש"ס ח' מניס שש"ה מניס
לש"ס ח' יומא למנין יומא
פ"ל:

מוסף רש"י
מותר הקטורת. מה
שהיה נשאר על שפ"ה
מה. מה היו עושיין בה.
דלמא שנגנב טימן אלן
לחיה הקטורת. דבעינן
חדש והכל קרינן תמימיה
חדשה (משולח ט"ד).
מפרשינן מטה. מתמאר
הקטורת כנגד שכר
האומנין (משולח ט"ד).